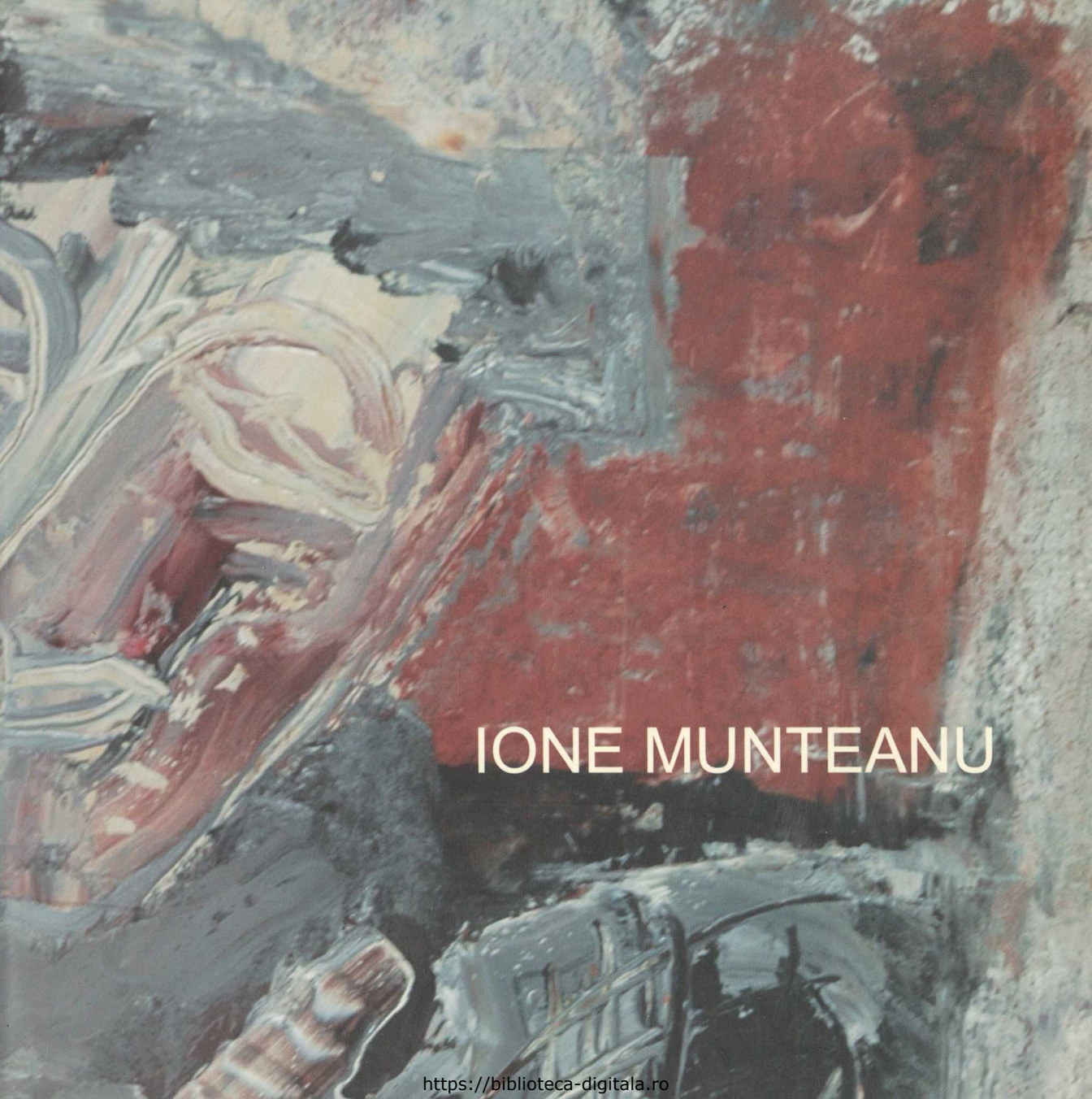

https://biblioteca-digitala.ro

MUZEUL DE ARTĂ ARAD
ARAD ART MUSEUM

IONE MUNTEANU

PICTURĂ
PAINTING

https://biblioteca-digitala.ro

*Fragmente din jurnalul expoziției / 2**

Pe Ione Munteanu l-am întâlnit, pentru prima oară, în Muzeul de Artă din Arad. Dacă parcurgi galeria în desfăşurarea-i cronologică ascendentă, după un traseu cât se poate de clasic şi oarecum comun expozițiilor permanente, într-un spațiu care încheie tronsonul longitudinal al dispunerii încăpereilor, întâlneşti tumultul cromatic, explozia mişcării şi instantaneu te gândeşti la pictor ca la un spirit acut dominat de bucuria picturii sau obsesia gestului. Patru pânze şi şapte desene realizate de Ione Munteanu în perioada studenției bucureştene - anii 1967 şi 1968 - asigură continuitatea în timp între arta românească interbelică şi cea a sfârşitului de secol XX.
Se împlinesc în această vară 40 de ani de la dispariția artistului. După expoziția din 1993, urmată de achiziția şi donația lucrărilor expuse, familia propune muzeului arădean o expoziție retrospectivă, nicidecum comemorativă. Apreciez intenția şi mă bucură această formulă. Nu vreau să mă gândesc la verbul *a recupera*. Astăzi, încă ne este drag să recuperăm, în special, artă, respectiv nume de artişti. Aş pune acțiunea sub semnul şi puterea subiectivismului! Scopul nu este de a-i găsi, iar mai apoi de a-i asigura un loc, un statut lui Ione Munteanu în confreria pictorilor. Cuvintele lui Corneliu Baba, după patru decenii, sunt imboldul demersului nostru: „Ion Munteanu a aparținut unei categorii rare, ai cărei indivizi dispar consumându-se străini de şcoli şi curente. Am mereu obsesia acestui călător care a trecut halucinant, obosit de drum, sosit întotdeauna parcă de departe... A fost poate chiar geniul şi ca întotdeauna nu l-am observat..." Dincolo de promisiunea geniului, noi păstrăm efervescența expresiei.
Aranjarea expoziției este un exercțiu, în primul rând, de selecție. Sunt copleşită de vrafuri de desene, acuarele, pânze, cartoane mai toate realizate în cei doi ani petrecuți de artist în Bucureşti. Optez pentru pictură. În acest context, şi pentru lucrări din perioada în care Ion Munteanu a ucenicit la Arad, pe lângă Valentin Stache. Selectez câteva naturi moarte, peisaje, un portret, toate, la prima vedere, rupte de derularea ulterioară a evoluției artistice. Vor distona cu cea mai mare parte a întregului, cu lucrările familiare privitorului şi căutătorului lui Ione. Sunt lucrări pe care, de obicei, artistul ajuns la un anumit grad de auto/apreciere, le doseşte sau poate le distruge. Le consideră căutări, încercări, chiar faze puerile. În cazul nostru sunt întra-devăr lucrări de şcoală, lucrări pentru sine, dar nu neapărat pentru a-şi exersa mâna. Nota comună a acestora şi a pânzelor pictate în anii studenției este dată de predilecția pentru culoarea saturată, pentru teama de evanescent.
Citesc cronicile apărute după expoziția postumă de la Sala Kalinderu, din 1969, semnate de Corneliu Baba, Mihai Drişcu, Teodor Dan, textul scris de Judit Angel cu prilejul expozitiei din 1993. Sunt rânduri care evocă personalitatea tânărului artist (mai ales în cazul lui Corneliu Baba), sunt discuții asupra ansamblului fragmentat pe serii sau analize pe câte o lucrare în parte, sunt fraze care caută, şi pe bună dreptate, să îl asimileze tendințelor artistice de tipul expresionismului abstract, a cinetismului, a op art-ei. S-a insistat asupra sensibilității pictorului, implicit asupra declanşatorului de natură psihică, s-au propus chei de interpretare a creației sale.
Exercițiile lui Ione Munteanu - cele mai multe pânze aparțin aceleaşi categorii de lucrări pentru clasă, din anii studenției - propun o expoziție - atelier. Aici sunt produsele unui travaliu febril, situat la limita dintre figurativ şi abstract. Privitorul are prilejul de a pătrunde avertismentul lui Corneliu Baba: „Încercăm să descifrăm limbajul sensibilităților neobişnuite cu alfabetul nostru elementar sau cu măsuri comune. În cazul lui Ion Munteanu aceste măsuri n-au rost.[...] Aici se cere să păstrăm respectul pelerinajului tăcut şi vorbirea în şoaptă..."

Adriana Pantazi

** IONE 1944 - 1968 a fost prima expoziție retrospectivă, de pictură şi desen, organizată la Muzeul de Artă Arad, noiembrie - decembrie 1993, curator: Judit Angel*

https://biblioteca-digitala.ro

*Fragments from the diary of the exhibition / 2**

I first met Ione Munteanu in the Arad Art Museum. If you walk round the gallery looking at the paintings in a cronologically ascendent order, following a very classical and rather common way of looking at a permanent exhibition, in the last of the longitudinally disposed rooms of the museum, you suddenly find yourself confronted with a tumult of colors, an explosion of movement, that makes you instantly think of a painter dominated by the joy of painting or the obsession of gesture. Four canvases and seven drawings made by Ione Munteanu in his Bucharest student days, between 1967 and 1968, establish the continuity between the Romanian art of the interwar period and that of the late 20th century.

This summer it will be 40 years since the artist passed away. After the 1993 exhibition, that was followed by the aquisition and the donation of the works shown there, the family of the arist hereby proposes the Arad Art Museum the idea of a retrospective, but not commemorative, exhibition. I welcome the objective and I am delighted with the wording. I wouldn't have wanted to use the verb to recuperate. We still enjoy recuperating, especially when it comes to art, to names of artists. I would judge this as a sign of subjectivism! Our goal should not be to find and then to assure Ione Munteanu a place in the fellowship of painters. After four decades, the words of Corneliu Baba are still an encouragement to us: "Ion Munteanu belonged to that special category of individuals, who come and disappear again as strangers to trends and schools. The image of this traveler haunts me - tired from the road, his own hallucinatory path, always as if arriving from afar... He was probably a genius, and, like so many times, we didn't notice him...". We treasure not only the promise of genius, but the effervescence of expression.

The arrangement of the exhibition means, first of all, selection. I'm overwhelmed by piles of drawings, watercolor paintings, canvases, cardboard paintings, all of them made in the two years the artist spent in Bucharest. I choose paintings. More specifically, works created by Ion Munteanu in his Arad days of apprenticehood with Valentin Stache. I choose a few still lifes, landscapes, a portrait, all at first sight, detached from the evolution of his art. They will seem discordant to the other parts of his oeuvre and to the visitors looking for the Ione familiar to them. They are works that an artist who achieves a certain level of (self)appreciation sometimes chooses to forget about or even to destroy. He thinks of them as explorations, experiments, even childish attempts. In our case, they are indeed works of apprenticehood, private experiments, but not necessarily mere exercises. Their common feature, the common feature of all the paintings of his student days, is the saturated color, the fear of evanescence.

I read the reviews of the posthumous exhibition held in the Kalinderu Hall in 1969, reviews by Corneliu Baba, Mihai Drişcu, Teodor Dan, as well as that of Judit Angel, written after the 1993 exhibition. They evoke the personality of the young artist (especially Corneliu Baba), they discuss the work as a whole broken up in series or they analyse the different paintings considered individually, their texts try - and are right in doing so - to assimilate him with artistic trends like abstract expressionism, kinetism, op art. They speak about the sensibility of the artist, of the psychological trigger and the keys of interpretation to his art.

Ione Munteanu's attempts - most of them were done in art class, in his student days - configure a workshop-exhibition. They are the product of feverish labor, situated on the border between the figurative and the abstract. Corneliu Baba wrote: "We keep trying to decipher the languages of extraordinary sensibilities in the terms of our rudimentary alphabet, according to our common measure. In the case of Ion Munteanu, these measures lose their meaning... Here, we should show the veneration of the silent pilgrim, if we speak, we should only whisper...". The visitor will have the opportunity to penetrate into the truth in these words.

Adriana Pantazi

** IONE 1944 - 1968 was the first retrospective exhibition of paintings and drawings, organized by Arad Museum of Art, November - December, 1993; curator: Judit Angel*

https://biblioteca-digitala.ro

Ione Munteanu

În 19 iunie 1944, într-o familie de intelectuali din Sighetul Marmației, s-a născut al doilea copil din cei trei, un băiețel botezat Ion, precum tatăl, avocat de profesie. Ursitoarele s-au întrecut în preziceri care îi conturau un viitor de excepție, retezat însă de cea din urmă prevestire. Vioi, cu păr blond şi ochi albaştri, pus pe năzdrăvănii, atent la tot ce îl înconjura, copilul punea întrebări la care, cu răbdare, mai ales din partea tatălui, primea răspunsuri care declanşau alte întrebări. Soarta a adus familia Munteanu la Carei, iar apoi la Arad. Aici, Ionel şi-a început şcoala la actualul Colegiu Național „Elena Ghiba Birta", cucerindu-şi deopotrivă învățătoarea şi colegii, fapt repetat de-a lungul anilor, până la terminarea liceului. În timpul liceului, pasionat de tenisul de masă, Ionel a dobândit o răceală care l-a țintuit la pat vreme îndelungată. A fost perioada în care pe lângă lecturi, audieri de muzică sau lungi conversații cu părinții şi surorile sale, tânărul a transpus pe hârtie cele trăite şi imaginate. S-a născut pasiunea pentru pictură şi poezie. A renunțat la sport, dar destinul i-a deschis o altă uşă. Sensibilitatea artistică, tradusă, în special, prin simțul culorii, l-a făcut remarcat profesorului pictor Valentin Stache sub a cărui îndrumare a urmat cursurile Şcolii Populare de Artă din Arad. A participat la o expoziție colectivă a cenaclului arădean „Ion Andreescu", lucrările lui fiind remarcate şi de renumitul istoric de artă Viorica Guy Marica. Treptat, tânărul Ionel Munteanu a devenit o prezență în lumea artistică arădeană a anilor `60. Întâlnit rar în atelierul de pictură a lui Sever Frențiu şi mai tot timpul în cel a lui Valentin Stache, s-a pregătit temeinic pentru admiterea la arte plastice. Student la Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu", din Cluj Napoca, Ionel Munteanu a început să se prezinte Ione apelativ care devine semnătură pe lucrări. În lumea boemă a oraşului universitar, Ione a legat noi prietenii cu: Alin Ailincăi, Puşa Nemeş, Silvia Budugan, Kancsura István, Eugen Tăutu, Mariana Şenilă. Nu şi-a uitat mentorul, pe Valentin Stache, şi prietenii din Arad: Bász Imre, Maghera Árpád, Valer Brudaşcu, Adrian Bătrânescu, Petrică Tiurbe, Nicolae Zăvoianu şi mulți alții. Aceştia erau pentru tânărul artist gura de oxigen în mediul academic clujean care îl ținea în chingi, iar sistemul îl deprima. Să nu uităm, era jumătatea anilor `60! El era un nonconformist, atât prin ținută, cât şi prin discurs. O prezență cu plete, cu vederi largi alimentate din filosofie, din artă şi din muzică, Ione deranja pe cei foarte aliniați regimului. Cu toate acestea, fascina oriunde apărea, era ca un magnet ce atrăgea privirile. Aşa s-a întâmplat cu Deák, fotograf în Cluj, care văzându-l pe stradă, la rugat să-i permită să-l fotografieze. Astfel, ne-au rămas imaginile lui din acea perioadă. Spiritul rebel, caracterul franc au iscat polemici cu unele cadre didactice, soldate cu pericolul exmatriculării. Salvarea a venit de la Bucureşti, odată cu transferul la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu", în anul 1967. Preluat de maestrul Corneliu Baba, în grupa sa, tânărul neînțeles a găsit liniştea pe care o căuta, în perioada anterioară, în vacanțele petrecute în Deltă, munți sau în oraşul natal, alături de familie şi prieteni. Stabilirea la Bucureşti a însemnat şi lărgirea sferei de preocupări. A exersat regie, decor de teatru, a realizat schițe pentru costume şi afişe la teatrul „Podul". A semnat scenografia spectacolului poem Cocorul de pe cumpăna fântânii, scris şi regizat de Magda Bordeianu, spectacol premiat la Festivalul de Artă Studențească, organizat la Cluj, în primăvara anului 1968. Ione a realizat o vastă frescă pe pereții casei scării ce ducea la „Teatrul din Pod". Ulterior, lucrarea a fost ştearsă în ciuda protestelor lui Corneliu Baba şi a numeroşilor oameni de artă. În perioada bucureşteană, Ione devenise un tânăr adulat de generația sa. Implicat în activitatea teatrului studențesc, el recita în special Goethe cânta şi dansa cu o extraordinară naturalețe. Din nefericire, la 24 de ani s-a stins din viață . A rămas tristețe şi imaginea unui tânăr cu păr şaten, barbă roşcată, sprâncene negre arcuite deasupra unor ochi albaştri precum cerul înainte de furtună. Şi ne-a lăsat pictura sa. Astăzi Ione Munteanu este regăsit în muzeele din Bucureşti, Iaşi, Piteşti, Arad, în colecția familiei şi în colecții particulare din România, Austria, Belgia, Franța, Germania, Israel, Ungaria, Canada.

Gheorghe Lanevschi

https://biblioteca-digitala.ro

Ione Munteanu

On June 19th 1944, in a family of intellectuals from Sighetul Marmației, the second child of three was born, a little boy baptized Ion like his father, a lawyer. The Moirae were but too willing to foretell him the most extraordinary future, which was eventually cut short by the final prediction. The blond, blue-eyed, lively child, never getting tired from his pranks, receptive of everything that surrounded him, was always asking questions that, once answered patiently, mostly by his father, triggered other questions. Fate brought the Munteanu family to Carei, then to Arad. Here, Ionel began his studies at the school known today as the "Elena Ghiba Birta" National College, charming both his teacher and his classmates, year after year, until he finished secondary school. During these years Ionel, who was also a passionate table tennis player, caught a cold, that confined him to bedrest for a long time. It was the time when, beside reading, listening to music and having long conversations with his parents and sisters, the young man began to put on paper things he had experienced and imagined. His passion for painting and poetry was born. He gave up sports but destiny opened a new door for him. His artistic sensibility, most of all his sense of color, caught the attention of one of his teachers - the painter Valentin Stache - who guided him through the People's School of Art from Arad. He was one of the participants of the "Ion Andreescu" art circle's exhibition in Arad and his works were noticed by the famous art critic Viorica Guy Marica. Step by step, young Ionel Munteanu became a familiar presence on the Arad art scene of the sixties. He rarely was seen in Sever Frențiu's studio, but he spent a lot of time in Valentin Stache's preparing for the admission exam to the College of Fine Arts. As a student at the "Ion Andreescu" Art Institute in Cluj-Napoca, Ionel Munteanu began to call himself Ione, a name he would later use to sign his works. In the bohemian world of the university, he made new friends: Alin Ailincăi, Puşa Nemeş, Silvia Budugan, Kancsura István, Eugen Tăutu, Mariana Şenilă. He didn't forget Valentin Stache, his mentor, nor his friends from Arad: Basz Imre, Maghera Árpád, Valer Brudaşcu, Adrian Bătrânescu, Petrică Tiurbe, Nicolae Zăvoianu and many others. They were like a breath of fresh air for the young artist who felt trapped by the academic milieu of Cluj and depressed by the system. Let us not forget it was the late sixties! He was a nonconformist, in his appearence and in his discourse. With his long hair, his broad views drawn from philosophy, art and music, Ione disturbed those too easily aligned with the regime. He was the object of fascination wherever he showed up, a magnet which drew all eyes to himself. It happened with Deak, a photographer in Cluj, who once saw Ione in the street and asked his permission to be photographed. That's how we now have his pictures from those days. His rebellious way, his openmindedness led to disputes with some of his teachers, to the danger of being expelled. He saw a way out in moving to the "Nicolae Grigorescu" Art Institute in Bucharest, in 1967. In maestro Corneliu Baba's class he found the peace that earlier had been given to him only during the vacations spent in the Danube Delta, in the mountains or in his hometown, with his parents and friends. As he settled down in Bucharest, his interests also widened. He tried directing, stage setting, costume and poster designing for the "Podul" theatre. He wrote the scenography for the poem The Crane On the Well Sweep, wrote for the stage and directed by Magda Bordeianu, an awardwinnig show at the Student's Art Festival in Cluj in 1968. Ione painted a vaste fresco on the walls of the staircase that led to the "Theatre in the Attic" ("Teatrul din Pod"). Later, the work was erased, in spite of the protests of Corneliu Baba and amny other artists. In his Bucharest days, Ione was adored by his generation. As a member of the Studen's Theatre, he recited - most of all Goethe - sung and danced, with extraordinary genuineness. Regretably, at the age of 24 he passed away. What is left is sadness and the image of a young man with brown hair, red beard, black eyebrows streched over eyes blue like the sky before a storm. And he left us his paintings. Today, Ione Munteanu can be found in the museums of Bucureşti, Iaşi, Piteşti, Arad, in the collections of the family and those of private collectors in Romania, Austria, Belgium, France, Germany, Israel, Hungary, Canada.

Gheorghe Lanevschi

https://biblioteca-digitala.ro

Vernisaj postum Ion Munteanu

A dispărut fizic dintre noi acum un an. L-am găsit în încăperea sordidă a unui subsol, încremenit peste vrafuri de hârtii şi pânze. Mâinile oprite definitiv din agitaţia lor fără odihnă însemnaseră până atunci întruna ceea ce dinlăuntru li se transmitea printr-un dicteu neştiut de nimeni decât de el. Îl văd aevea alergând prin lume, urmărit parcă de nişte spaime ce le purta în el iremeniabil, sau, poate, încercând să îmblânzească nişte duhuri necruţătoare pentru care oficia ritualuri necunoscute. Îl văd, la fel, plutind imaginar în adâncuri de ape cu peisagii străjuite de corali, printre animale bizare colorate fantastic... Aveam impresia ori de câte ori se găsea între noi că se rătacise sau greşise intrarea, că nu se afla acolo decât aparent. Mă întrebam dacă ne vede sau dacă aude ce vorbim. Se căuta pe sine, absent de tot ceea ce se agita în jur şi parcă se ferea să nu se poticnească de oamenii pe care nu putea să-i ocolească, fiindcă ochii lui priveau numai înlăuntru. Pentru destinul cei fusese dat de a cunoaşte secretul lumii pe care o purtăm inconştient în noi, s-ar fi cuvenit să-l ocrotim, să-l punem la adăpost de violenţa stupidă şi platâ a cotidianului, să-l apărăm de moarte. N-am ştiut, cum nu ştim niciodată decât prea târziu. Privirea ne este exterioară. Urmărim paşi, suprafeţe, corpuri de care avem grijă în permanenţă să nu ne lovim. Auzim şi răspundem exterior. Timpanele ne sunt exterioare, retina la fel. Lumea dinlăuntru doarme într-un somn continuu sau se trezeşte în răstimpuri şi adoarme din nou. Uneori veghează nemişcată, asemănătoare cu „Melancolia" lui Albrecht Dürer, în aşteptarea somnului definitiv. Încercăm să descifrăm limbajul sensibilităţiilor neobişnuite cu alfabetul nostru elementar sau cu măsuri comune. În cazul lui Ion Munteanu aceste măsuri n-au rost. Aici e vorba de o expresie a suferinţei transfigurate - la el ca şi la Klee, ca şi la Ţuculescu şi ca în atâtea cazuri dincolo de bariera sensibilităţii normale. Aici se cere să păstrăm respectul pelerinajului tăcut şi vorbirea în şoaptă...

De la el nu ne-au rămas mărturii decât câteva vrafuri de hârtii şi pânze dintre care o parte se află aici şi pe care şi-a însemnat încontinuu delirul. Au rămas, la fel, pereţii unui teatru, acoperiţi şi ei cu scrisul nelămurit al alfabetului său intim. Dacă i-ar fi fost dat să cânte ar fi creat poate melodii necunoscute, de care la fel am trăi obsedaţi, la fel dacă i-ar fi fost dat să scrie versuri... Pe Ion Munteanu aş vrea să-l izolez total de impostura lucidă a creatorilor de obsesii false şi, la fel, să izolez semnele lăsate de el pe scriiturile la modă, învăţate pe de-a rostul pentru rezolvarea succesului sigur.

Ion Munteanu a aparţinut unei categorii rare, ai cărei indivizi dispar consumându-se străini de şcoli şi curente. Am mereu obsesia acestui călător care a trecut halucinant, obosit de drum, sosit întotdeauna parcă de departe... A fost poate chiar geniul şi ca întotdeauna nu l-am observat...

Corneliu Baba

text din catalogul Expoziţiei retrospective Ion Munteanu, Sala Kalinderu, Bucureşti, mai -iunie 1969.

https://biblioteca-digitala.ro

Ion Munteanu. Posthumous exhibition opening

He's been gone for a year now. We found him in a sordid basement, stiffened above piles of papers and canvases.
His hands, now forever resting from their tireless agitation, once kept writing down what was conveyed to them from the inside, as in a dictation unpercievable to anybody else but him. I still see him, always on the run, as if chased by fears he could not escape, or maybe trying to tame some relentless spirits, officiating unknown rituals for them. I see him, imaginarily floating among underwater landscapes of corals, bizarre animals in fantastic colors... It seemed to me, every time I met him, that his presence there must have been some kind of a misunderstanding, that he somehow walked through the wrong door, or that he wasn't even really there. I asked myself if he could see us, if he could hear our words. His search was always for his own self, in the middle of the turmoil that surrounded him, he was absent, and it seemed that his foremost concern was not to stumble into the people he could not avoid. His eyes were always turned to the inside. For the destiny that was allotted to him, to be the one who knows the secrets of the world we unconsciously carry within us, we, the others, should have offered him shelter, we should have protected him, from the stupid and shallow violence of everyday life, from death. We didn't see this, as we never do, until it is too late. Our eyes are only for the outside. We see footsteps, surfaces, bodies, and we try to avoid them. We hear and we answer only words from the outside. Our eardrums are made for the outside world, our retinas as well. The world inside us is sleeping its constant slumber, waking up at times, but immediately falling back into unconsciousness. Sometime, like in Albrecht Dürer's Melancholy, it watches unmovingly, waiting for the final sleep. We keep trying to decipher the languages of extraordinary sensibilities in the terms of our rudimentary alphabet, according to our common measure. In the case of Ion Munteanu, these measures lose their meaning. This is the expression of transfigured suffering - like Klee, Ţuculescu, and so many others - way beyond the boundaries of common sensibility. Here, we should show the veneration of the silent pilgrim, if we speak, we should only whisper...
What he left us is a pile of papers and canvases - some of them are shown here - that preserve the traces of his delirium. On the walls of a theatre, he left an arcane writing, inscribed in his own intimate alphabet. If he had been a singer, he might have created unknown melodies, that would haunt us now, or if he was a poet... I would like to see Ion Munteanu completely isolated from the lucid imposture of those creators of false obsessions, the signs he drew, isolated from those fashionable languages, easily learned by heart only to assure facile success.
Ion Munteanu belonged to that special category of individuals, who come and disappear again as strangers to trends and schools. The image of this traveler haunts me - tired from the road, his own hallucinatory path, always as if arriving from afar... He was probably a genius, and, like so many times, we didn't notice him...

Corneliu Baba

excerpt from the Retrospective Ion Munteanu exhibition catalogue, Kalinderu Hall, Bucureşti, May-June 1969.

https://biblioteca-digitala.ro

Case vechi, ulei pe carton, 35x48 cm

Old Houses, oil on cardboard, 35x48 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Fabrica din cartier, ulei pe carton, 50x67 cm

The Neighborhood Factory, oil on cardboard, 50x67 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Peisaj cu case albe, ulei pe carton, 35x45 cm

Landscape With White Houses, oil on cardboard, 50x60 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Iarna pe stradă, ulei pe carton, ulei pe carton, 36x42

Winter Street, oil on cardboard, 50x60 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Iarnă, ulei pe carton, 34x30 cm

Winter, oil on cardboard, 34x30 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Flori în vas de lut, ulei pe carton, 43x30 cm

Flowers In a Ceramic Pot, oil on cardboard, 43x30 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Flori în vas alb, ulei pe carton, 50x60 cm

Flowers In a White Pot, oil on cardboard, 50x60 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Natură moartă cu mere, ulei pe carton, 59x57 cm

Still Life With Apples, oil on cardboard, 59x57 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Natură moartă, ulei pe carton, 49x34 cm

Still Life, oil on cardboard, 49x34 cm

https://biblioteca-digitala.ro

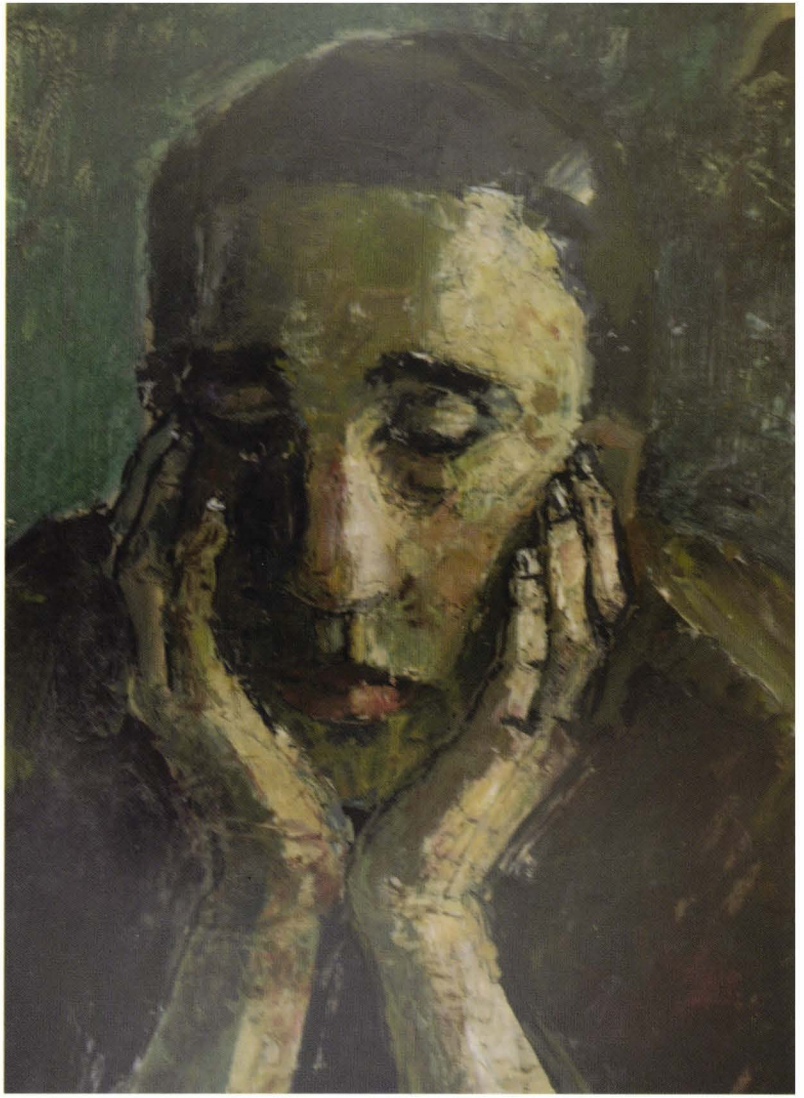

Portret, ulei pe carton, 38x28 cm

Portrait, oil on cardboard, 38x28 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Prezență, ulei pe carton, 77x68 cm

Presence, oil on cardboard, 77x68 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Personaj I, ulei pe carton, 70x70 cm

Character I, oil on cardboard, 70x70 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Personaj II, ulei pe carton, 99x70 cm

Character II, oil on cardboard, 99x70 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Personaj VI, ulei pe carton, 100x70 cm

Character VI, oil on cardboard, 100x0 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Personaj III, ulei pe carton, 60x48

Character III, oil on cardboard, 60x48 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Personaj IV, ulei pe carton, 60x50

Character IV, oil on cardboard, 60x50 cm

https://biblioteca-digitala.ro

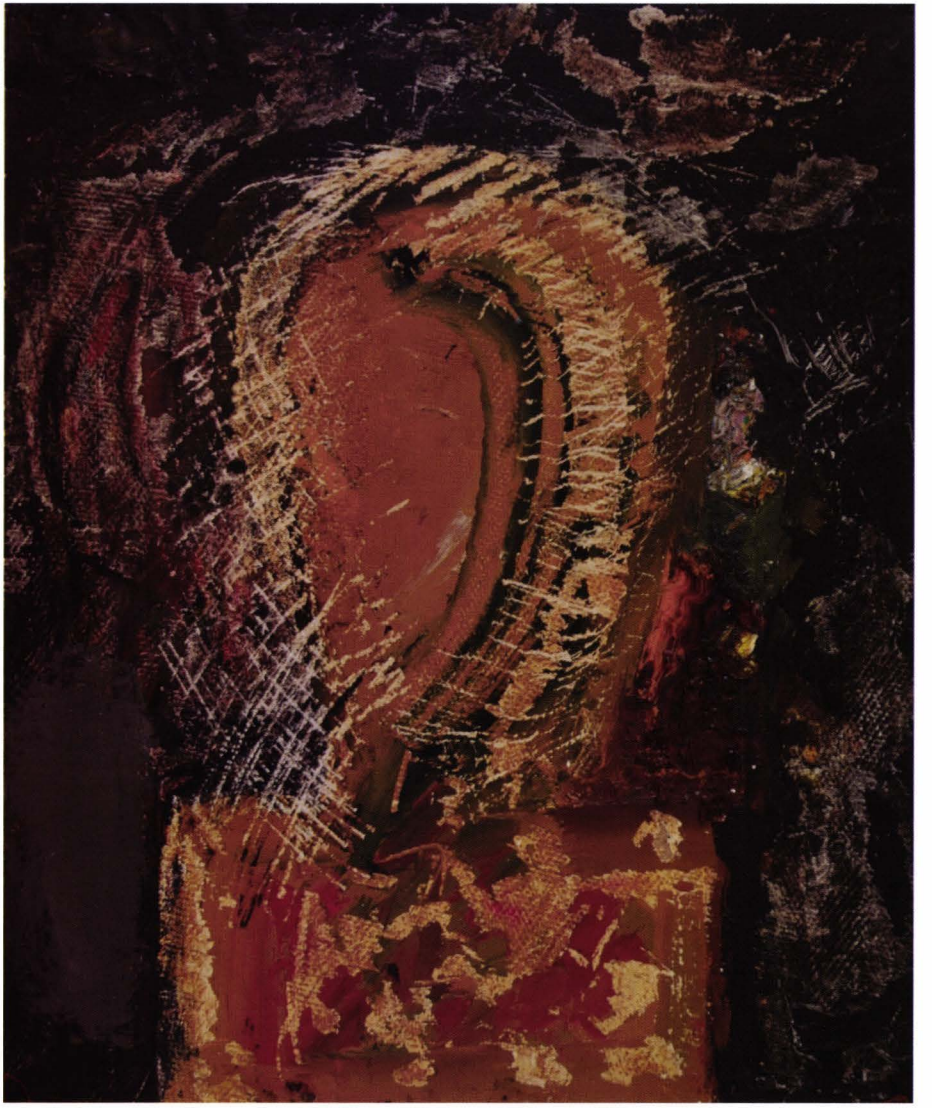

Personaj V, ulei pe carton, 54x45 cm

Character V, oil on cardboard, 54x45 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Pictură II (Mireasa), ulei pe carton, 70x50 cm

Painting II (The Bride), oil on cardboard, 70x50 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Personaj VII, ulei pe pânză, 100x80 cm

Character VII, oil on canvas, 100x80 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Figură, ulei pe carton, 77x47 cm

Figure, oil on cardboard, 77x47 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Dialog, ulei pe pânză, 90x118 cm

Dialogue, oil on canvas, 90x118 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Compoziție cu obiecte I, ulei pe carton, 68x97 cm

Composition With Objects I, oil on cardboard, 68x97 cm

https://biblioteca-digitala.ro

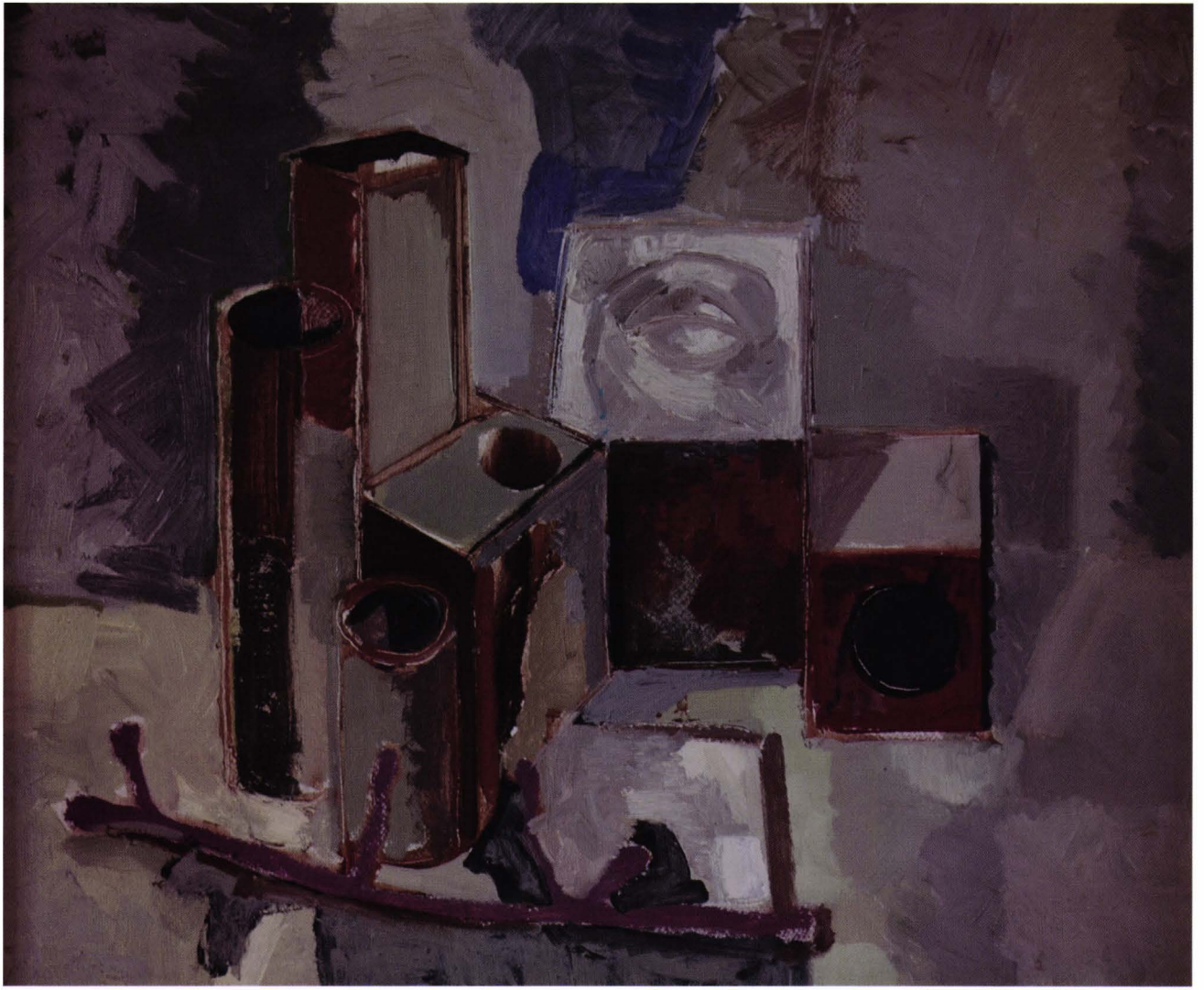

Compoziție cu obiecte II, ulei pe carton, 67x82 cm

Composition With Objects II, oil on cardboard, 67x82 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Chitara ruptă, ulei pe carton, 67x95 cm

Broken Guitar, oil on cardboard, 67x95 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Pasărea albă, ulei pe carton, 64x93 cm

White Bird, oil on cardboard, 64x93 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Compoziție I, ulei pe pânză, 112x122 cm

Composition I, oil on canvas, 112x122 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Compoziție III, 100x120 cm

Composition III, oil on canvas, 100x120 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Compoziție IV, ulei pe carton, 67x93 cm

Composition IV, oil on cardboard, 67x93 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Compoziție V, ulei pe carton, 67x93 cm

Composition V, oil on cardboard, 67x100 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Orga, ulei pe pânză, 99x120 cm

Organ, oil on canvas, 99x120 cm

https://biblioteca-digitala.ro

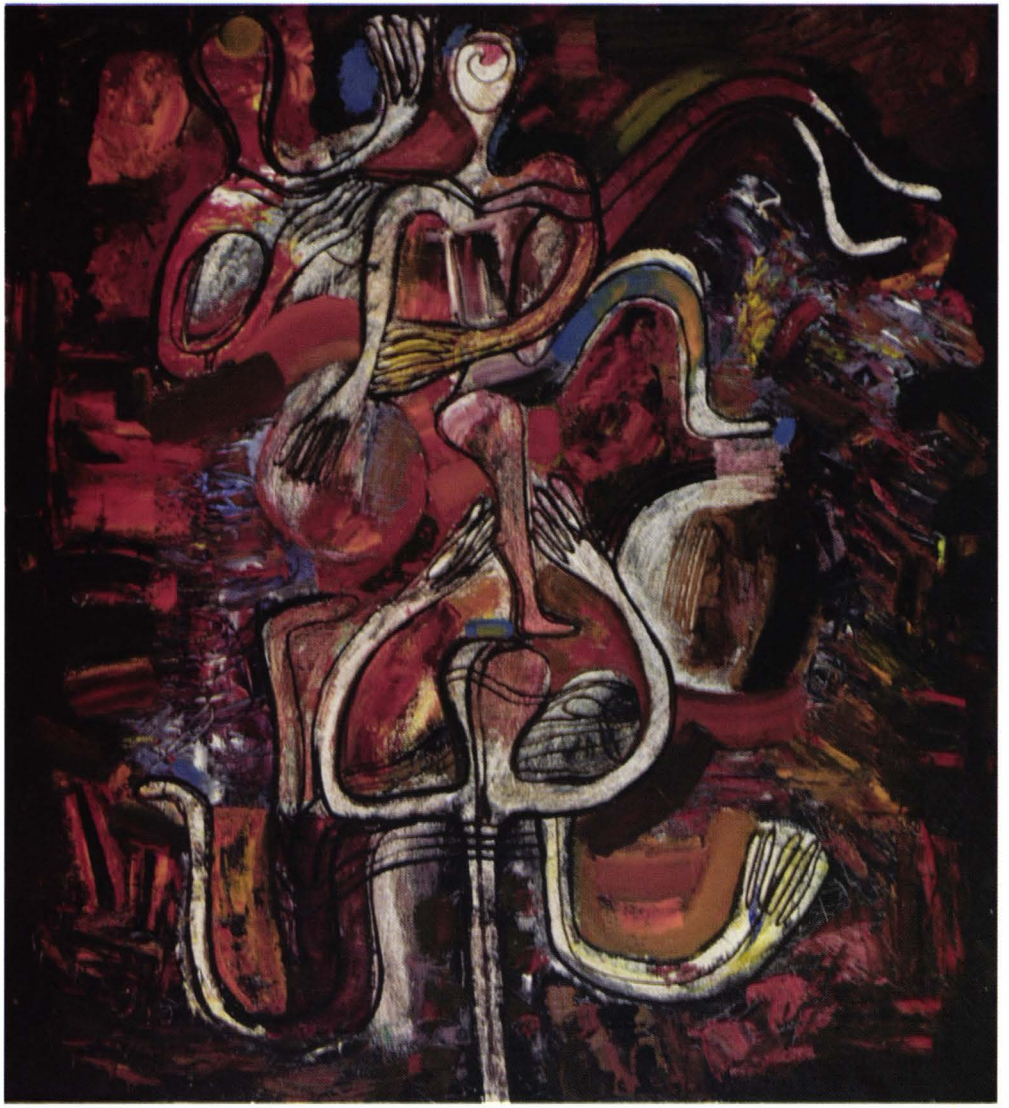

Echilibru, ulei pe pânză, 186x110 cm

Equilibrium, oil on canvas, 186x110 cm

https://biblioteca-digitala.ro

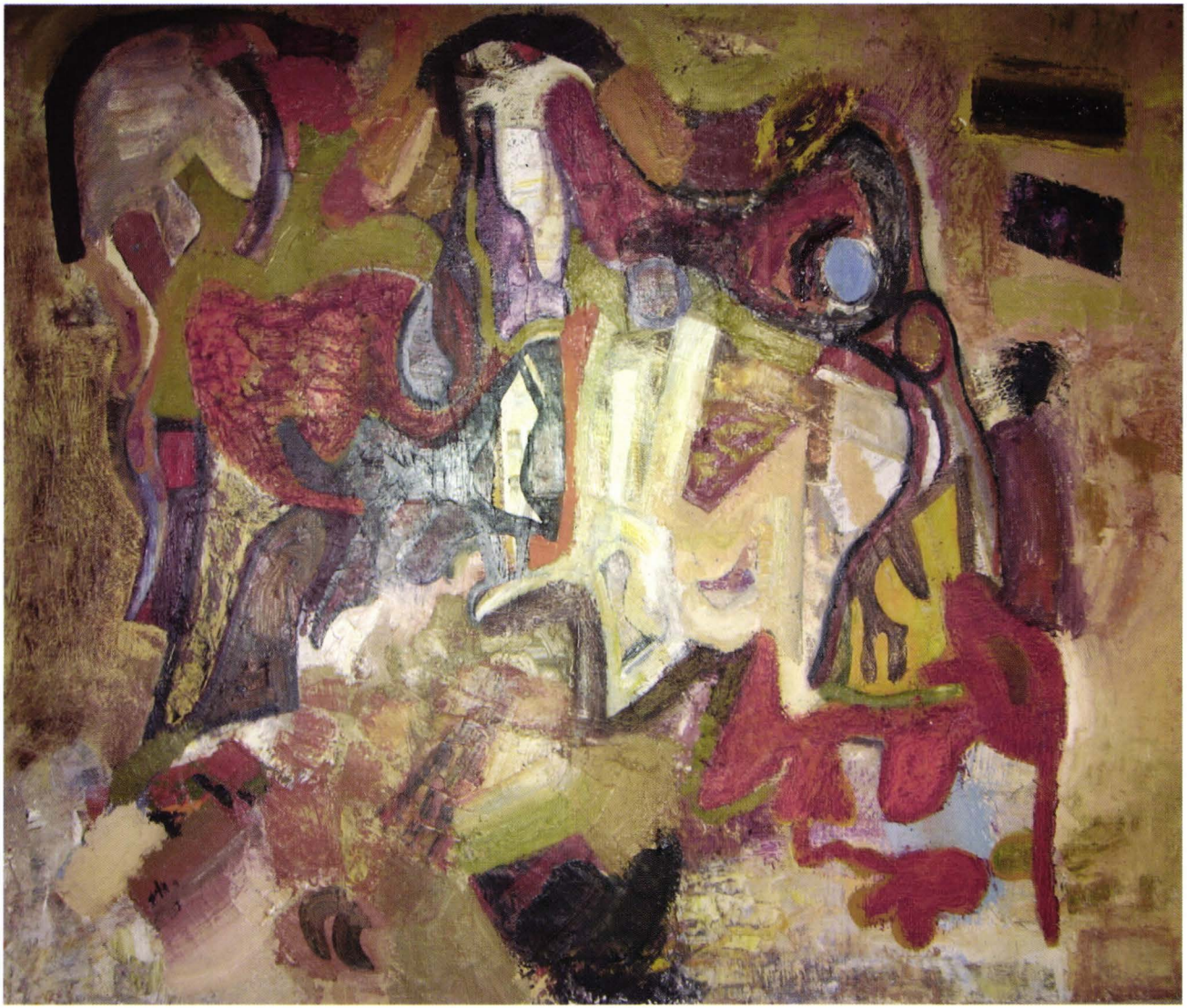

Ritmuri, ulei pe pânză, 98x120 cm

Rhythms, oil on canvas, 98x120 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Mit, ulei pe pânză, 100x140 cm\

Myth, oil on canvas, 100x140 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Pictură I, ulei pe pânză, 120x100 cm

Painting I, oil on canvas, 120x100 cm

https://biblioteca-digitala.ro

Peisaj, ulei pe pânză, 70x90 cm

Landscape, oil on canvas, 70x90 cm

https://biblioteca-digitala.ro

https://biblioteca-digitala.ro

Catalog apărut cu prilejul Expoziției de Picură Ione Munteanu, Muzeul de Artă Arad, 26 iunie - 27 iulie 2008
Curator: Adriana Pantazi
Restaurare pictură: Odry Maria
Traduceri: Magdalena Szünder
Foto: Florin Hornoiu
Mulțumiri pentru sprijinul acordat la realizarea expoziției şi pentru împrumutarea lucrărilor în acest scop familiilor Gheorghe şi Ana Rozalia Lanevschi, Ivan şi Ileana Irina Aron

Catalogue edited for the Ione Munteanu Exhibition of Paintings, Arad Art Museum, June 26-July 27 2008
Curator: Adriana Pantazi
Painting restoration: Odry Maria
Translation: Magdalena Szünder
Photo: Florin Hornoiu
We would like to express our gratitude to the families Gheorghe and Ana Rozalia Lanevschi, Ivan and Ileana Irina Aron for their support in the realization of the exhibition and for the lending of the works to our museum

https://biblioteca-digitala.ro

Lei 30,28
2000000
304984

https://biblioteca-digitala.ro